o možných následcích svého jednání. Okolnost pak, že si obviněný snad nebyl vědom kárné závadnosti svého jednání, je nerozhodná, protože nerozpoznání kárné závadnosti jednání soudce neomlouvá, stejně jako pachatele trestného činu nemůže podle §§ 3, 233 tr. z. omluviti nerozpoznání trestnosti jeho skutku. Odvolání obviněného z výroku o vině bylo proto zamítnouti jako neodůvodněné.

Čís. 366 dis.

Není zákonného předpisu, který by zakazoval advokátovi, jenž je společníkem jiného advokáta co do režie kanceláře, přijmouti zastoupení strany, jejíhož odpůrce zastupuje jeho společník, je-li postaráno o to, aby se jeden z nich nedozvěděl o věcech prováděných druhým.

Postupují-li však společníci ve věcech svých stran takovým způsobem, že tím mohou vzbuditi podezření, že jednají ve vzájemném srozumění na úkor jedné z nich, zlehčují čest a vážnost stavu.

(Rozh. ze dne 27. června 1938, Ds I 39/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání návladního komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byli advokáti Dr. A. a Dr. B. zproštěni kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil nález v ten smysl, že se advokáti Dr. A. a Dr. B. uznávají vinnými kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, spáchaným tím, že jsouce režijními společníky postupovali, a to Dr. A. jako zástupce směnečného žalobce, Dr. B. jako zástupce směnečných dlužníků tak, že mohl vzniknouti a též vznikl u klienta Dra A. dojem, že jednají ve vzájemném dorozumění proti zájmům klienta Dra A.

Z důvodů:

Podle zjištění napadeného nálezu byl Dr. B. do roku 1930 kandidátem advokacie u Dra A. Po svém zápisu do listiny advokátů zůstal Dr. B. v kanceláři Dra A. jako tak zvaný režijní společník, platil příspěvek na nájemné, otop a světlo; kancelářské síly a registraturu měli každý z nich zvlášť. Dr. B. znal jistého Z. od roku 1925. Přivedl jej jako klienta do kanceláře Dra A. V roce 1931 přivedl Z. k Dru A. inž. K., který zapůjčil Z. 35.000 Kč. Dr. A. vyhotovil dlužní úpis a obstaral poznámku pořadí. V jiných věcech Dr. A. Z. nezastupoval. Dne 19. října 1932 dostavil se inž. K. k Dru A. a přinesl mu směnky in bianco vydané Z-ým a sdělil mu, že mu Z. vrátil zapůjčených 35.000 Kč, že si však od něho vypůjčil částku 40.000 Kč a k zajištění zápůjčky vydal mu směnky. Dr. A., učiniv je splatnými ke dni 21. října 1932, podal dne 20. října 1932 (podle spisu Cs IVa 558/32 dne 21. října 1932) smě-

nečnou žalobu (podle téhož spisu proti manželům F. a M. Z.), měl dne 22. října 1932 konferenci s inž. K., 24. října 1932 konferenci s jeho manželkou, přijal 25. října 1932 směnečný platební příkaz a vydal dne 27. října 1932 směnky a směnečný příkaz paní K. k žádosti inž. K., který dne 31. října 1932 vypověděl Dru A. plnou moc.

Dr. B. převzal v této věci zastoupení manželů Z., a to dne 25. října 1932, podal směnečné námitky a vedl spor do třetí stolice. Předtím od června 1932 zastupoval je v nesporné věci, kde šlo o vypořádání nároků A. Š. st., matky to paní Z., které tato měla z důvodu výměnku a služebnosti bytu zavtělených v dobrém pořadí na domě v P. Ježto A. Š. při dalším prodeji tohoto domu souhlasila s výmazem výměnku a služebnosti bytu, měly býti její nároky vypořádány při výplatě zbytku ceny trhové, nebo zajištěny na jiné nemovitosti manželů Z. v Z. Poněvadž manželé Z. při proplacení zbytku ceny trhové nevyplatili A. Š-ové částku potřebnou k výkupu výměnku, měli aspoň její nároky zajistiti vložením zástavního práva pro pohledávku 50.000 Kč na této nemovitosti. Vyřízení věcí se zdrželo a teprve dne 24. října 1932 vložil Dr. B. zástavní právo pro pohledávku 50.000 Kč Š-ové na polovině nemovitosti, patřící M. Z.

Kárná rada zprostila oba obviněné kárného přečinu, kterého se podle odkazovacího usnesení dopustili tím, že jednali ve vzájemném dorozumění proti zájmům klienta Dra A., Dr. B. dále tím, že provedl zavtělení značné částky na pozemcích dlužníků, aby bylo ztíženo vymáhání pohledávek klienta Dra A. Při tom nemá za prokázáno, že Dr. A. Dru B. před 25. říjnem 1932 učinil sdělení o směnečné žalobě jménem inž. K. podané, že Dr. B. jednal v dorozumění s Drem A., že se dověděl o směnečné věci před doručením směnečného platebního příkazu Z-ému a pokládá časovou shodu vložení práva zástavního pro A. Š. se směnečnou žalobou proti manželům Z. jen za nahodilou.

Odvolání návladního komory, napadající nález kárné rady v celém jeho rozsahu, dlužno přisvědčiti jen potud, pokud kárný přečin zlehčování cti a vážnosti stavu spatřuje v tom, že obvinění jsouce režijními společníky postupovali při vedení věci jejich stran takovým způsobem, že mohli vzbuditi a vzbudili podezření, že jednají ve vzájemném dorozumění na úkor jednoho z klientů, zejména když vložením pohledávky v takové výši bylo znemožněno uspokojení klienta Dra A., neboť okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že obvinění jednali ve vzájemném dorozumění proti zájmům klienta Dra A., nebo že Dr. B. úmyslně ztížil vymáhání pohledávek toho klienta, nevyšly najevo ani po doplnění vyhledávání, provedeném k odvolání návladního komory.

Spisem krajského soudu v P. Cs IVa 558/32 bylo zjištěno, že Dr. A. podal směnečnou žalobu, datovanou 21. říjnem 1932, téhož dne, že platební příkaz byl oběma stranám doručen 25. října 1932 a že Dr. B. sepsal a podal námitky v této věci 27. října 1932.

Spisem Tk VIII 3173/34 krajského soudu v P. a z výpisu ze spisů Ck X 402/33 bylo zjištěno, že manželé Z. byli pravoplatným rozsud-

kem toho soudu ze dne 7. listopadu 1934 uznání vinnými přečinem podle § 1 zák. o maření exekuce, pokud se týče spoluvinou na něm, spáchaným vložením zástavního práva pro pohledávku A. Š. ve výši 50.000 Kč na polovině nemovitosti patřící M. Z., a že paní K. právě 24. října 1934 šla do kanceláře obviněných proto, že na tento den byla Z-ým s K. ujednána schůzka, při které mělo býti jednáno o zajištění pohledávky K., že však Z. téhož dne telefonicky tuto schůzku odřekl, o čemž K-ová ještě nevěděla, a že se K-ová v kanceláři obviněných od kancelářské úřednice dozvěděla, že manželé Z. před chvílí odešli na náměstí něco podepisovati.

Přípisem okresního soudu v Z. je zjištěno, že žádost za vtělení zástavního práva pro pohledávku A. Š. došla na soud dne 24. října 1932 a datována byla 24. říjnem 1932.

Na základě přísežné výpovědi inž. K., o jehož věrohodnosti pochybovati není příčiny, je prokázáno, že Dr. A. podal směnečnou žalobu k výslovnému telefonickému příkazu svého klienta 21. října 1932, že si pak druhý den 22. října 1932 zavolal telefonem inž. K. do své kanceláře a tam mu řekl, že nebude moci asi vymoci celou zapůjčenou a pouze směnkou krytou částku, že dostane v nejlepším případě jen polovinu, že prý Z. jsou insolventní a že připravují vyrovnání, že ho o tom přesvědčí, že otevřel dveře do kanceláře, kde seděl nějaký jiný pán, kterého se Dr. A. zeptal před svědkem: »Pane kolego, připravujete to vyrovnání manželů Z.?«, a že na to Dr. B. odpověděl, že ano. Dále, že Dr. A. inž. K-ovi při tom sdělil, že Z. u něho byli, že ho Z. žádal, aby převzal jeho zastupování v budoucím sporu, že Dr. A. prý toto odepřel s podotknutím, že zastupuje inž. K., a Z-ého odkázal na Dr. B. Touže výpovědí je konečně zjištěno, že dopis, jehož opis a průklep jsou opatřeny datem 27. října 1932, z nichž průklep byl nezjištěnou osobou opraven modrou tužkou na 25. října 1932, inž. K. nikdy nedostal a že Dr. A. platební příkaz vydal manželce inž. K. teprve dne 27. října 1932.

Z těchto zjištění vychází najevo, že Dr. A. s Dr. B. sice o Z-ých mluvil a že se od něho dozvěděl, že připravuje zahájení vyrovnacího řízení, není však tím ještě prokázáno, že Dru B. sdělil, že podá nebo podal směnečnou žalobu proti nim, a zejména, že se obvinění domluvili v tom směru, že budou spolu postupovati v té věci na úkor inž. K.

Z uvedených zjištění vyplývá dále, že Dr. A. vyrozuměl svého klienta, jak též ve svém vyjádření z 19. listopadu 1934 původně doznal, o dojití platebního příkazu teprve 27. října 1932, ačkoli tento jej, jak výpovědí inž. K. rovněž je zjištěno, denně telefonicky urgoval, aby Dru A. mohl vypověděti plnou moc. Uvažují-li se tyto okolnosti, jakož i okolnosti kárnou radou již zjištěné, nelze kárné radě přisvědčiti, zastává-li názor, že jednání obviněných nezakládá skutkovou podstatu přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, ježto tu jde prý toliko o subjektivní dojem stěžovatele inž K., že bylo jednáno obviněnými ve vzájemném dorozumění na jeho úkor.

Postup obviněného Dra A. při konferenci ze dne 22. října 1932 a jeho chování po ní musely nejen u inž. K., nýbrž také u každé nezaujaté třetí osoby vyvolati dojem, že se v kanceláři obou obviněných nedbá mlčenlivosti advokátů §em 9, odst. 2 adv. ř. uložené, že si oba sdělují navzájem věci svých klientů, takže v případě, když zastupují strany se zájmy protichůdnými, mohou oba těžiti z tohoto intimního poměru, a že se tak na úkor inž. K. skutečně stalo, když Dr. B. po podání směnečné žaloby den před doručením platebního příkazu sepsal a podal s nápadným chvatem onu žádost za vtělení zástavního práva, ačkoli věděl o skutečném majetkovém stavu manželů Z. a o hrozící nebo již podané žalobě směnečné a hrozící exekuci, a když pak Dr. A. vydání platebního příkazu a směnek bezdůvodně oddaloval, a Dr. B. podal bezdůvodné námitky a konečně návrh na zahájení řízení vyrovnacího. Celý tento postup musel důvodně vzbuditi dojem, že se tu stalo něco nekalého na úkor inž. K. a že oba obvinění k tomu vědomě spolupůsobili, kterýžto dojem musel u inž. K. a jeho paní býti sesílen ještě tím, že Dr. A. za rozhovoru Dra B. s paní K. svému kolegovi potvrdil, že by nemohl vésti exekuci, kdyby Z. šel do vyrovnání, a že by inž. K. v tomto případě vyšel možná se svou pohledávkou částečně na prázdno. Že zjištěné chování obou obviněných je proto způsobilé otřásti důvěrou k stavu advokátskému a takto snížiti jeho čest a vážnost, je nasnadě.

Je sice přisvědčiti kárné radě, že není zákonného předpisu, který by zakazoval, aby společník kanceláře převzal zastoupení strany, když odpůrce je zastoupen druhým společníkem, je-li postaráno o to, aby se jeden společník nedozvěděl o věcech prováděných druhým společníkem. Avšak nehledíc k tomu, že v tomto případě nebylo o to postaráno, ježto Dr. A. při ústním řízení sám připustil, že Dr. B. přístup ke spisům měl, jen že musil požádati úřednici Dra A., aby mu je vyhledala, přistoupilo k této jinak snad nezávadné okolnosti právě ono chochání obou obviněných, které, jak dolíčeno, bylo způsobilé vyvolati dojem, že tu nejde toliko o režijní společníky, nýbrž o mnohem užší poměr mezi režijními společníky, zájem klientů ohrožující. Obvinění byli proto v zájmu cti a vážnosti stavu povinni právě v této choulostivé věci vyvarovati se všeho, co mohlo vzbuditi onen dojem, a buď své klienty o kolisi uvědomiti, anebo zastoupení se vzdáti. Když tak neučinili, ačkoli při náležitém uvážení situace mohli si býti vědomi, že jednání jejich může u klienta Dra A. a jiných osob, které nejsou příslušníky stavu advokátského, vzbuditi dojem, jako by jednali ve společném dorozumění proti zájmům klienta, a že tím bude snížena čest a vážnost stavu, jest u obou obviněných dána skutková podstata kárného přečinu za vinu jim daného.

Čís. 367 dis.

Ustanovenie § 3 zák. čl. XXVIII:1887 nevylučuje disciplinárne stíhanie advokáta, ktorý použil urážlivých výrazov v podaní učinenom vo svojej vlastnej veci.

(Rozh. zo dňa 30. júna 1938, Ds IV 14/38.)